

А quoi penses-tu?

— А l'avenir! V. Hugo 93.

Колн вѣдомостъ я ринутымъ моденнымъ,
Моденнымъ риломъ, що навсего бату,
Туди я думку мою в свѣта далекі,
Блукое пошлѣ мій в краини прїї.
Що бату я в далекому просяторї?
Брїдѣтисѣмъ бату я, вїки пошомнї.
Менї ввабаеться, як в тиши рїднїмъ кої
Старий дїдусъ наврѣе своїя внукив,
Про давнину справдени байки правитъ,
Про те, що дїлало на нашімъ свїтї.
Родителє коло дїда ошотило,
Сина на дочка, і молодї онуки,
Однї уважно, милемо вислухаютъ,
И дружи в оїхъ тиша прїї все,
А наймолодшїмъ внуку сидитъ блуканко
Край дїда і сїдоче его руки
Палкимъ уважнимъ пошлѣдомъ блуканкамъ.
Дїдусъ мовиде тишо, урочисто:

„Щасливі дітки, ви, що народились
 В ласідний час, в безжурну годину.
 Ви чуєте нов старанню казку
 Сю розповідь про давні дикі часи.

Так, дітки! світ нам красний, вільний
 Темниною здавався давнім людям,
 Такі справді світ сей був тоді темниною:
 В корингу заприсягав народ народа,
 На вільне слово ковано каудати,
 Тив роду людського не звано людьми,
Затимто ішов війною брати на брати.
 Ви знаєте, що звалося війною?
Тоді війною звали братобійство
Во мид аравди, воли, випи, влади,
А кровоматид звалися наші Верой ством,
 (Невирністю громадського — урамі крістив,
 Пауристізмом — мстивство до курса лиців,
 Неборністю — запеклість франатікми,
 Убожством — там звали смерть голодну безвипустку,
 Багатством — нагородили мстивки жадовніст,
 (Мобовство до людей — забаву панську),
 Простотомо — темноному безуровнітню,
 Щасливістю — невняне блуканню високости,

Бездушну пошесту звали правосуддям,
А самоволою деспотичну правом.

Всім гордим-нищим кестів була і слава,
Зневаженим-ображеним — призраство.

Запнув би напевне под нещасний,
Дис би позасла та маленька искра
Мабові братерії, що поміж маблами
у де-яких серцях горіла тиво.

(Але) та искра тиво ^{тиво не вогонь} не позасла,
А розгорілася багатим димом
і освітила темну темноту.

Та нашім світі влада світила стала!

Так розповідали мені старші люди,
І м не зазнав такого мислітв?

Так говорив дідусь. Ону найменший,
підвісив коло, в ^{ясно} просторітв подивився,

Уста преліли усміхом ^{утишим} надії,

(Палали в отіх твиза ідеалу)

Не і дід ^{считав найменшого онука} побачив і считав у хлопця.

"Куда ти дивимся, маб дитинко?
що бачиш ти в далекому просторі?"

— "Дідусю, ти старшим казав нам байки,
і радмі, що не бачив мислітв; х

Але в просторі багу я країну,
всвітну, мате світло ідеалу,
Менше світло правди... о, дідуся!
В нас на землі нема такого реч.
Тимчаси ти, що багу я в просторі?
Прійдешність багу я, віки потомні!

10 лютого 1890.

Евпаторія. 16 серпня.

В нас гарячий полудневий
Виглядає у висоті:
ясне небо, ясне море,
ясні хмарки, ясне сонце.

Невже се країна світла
На злотистій блакиті,
Невже тут не чути зраду,
що була негода в світі!

Плима в морі... рідке-рідке
Колесає море хвилі.

Не коливається од вітру
На повнах вітрила білі.

І тинням плескотом на березі
Рине хвилячка перлиста.
Травити єсть малим ковчезь,
Влетієд стечка злотиста.